

1. Bussin ikkunaan alkaa ilmestyä tutun näköisiä paikkoja. On jotenkin unenomainen fiilis. Huomaan pulssin kiihtyvän. Ennen keikkaa käy usein näin. Jännitys saa ajatukset ja tunteet heittelemään. Kaupunki ei näytä niin rumalta kuin muistin. Täällä lymyilee paljon vanhoja tuttuja. En ole paras pitämään yhteyttä vanhoihin kavereihin, mutta ainakin Arttu ja Roosa lupasivat tulla moikkaamaan. Ja huomenna menen katsomaan vanhempia. Pieninä annoksina niitäkin sietää. Tuntuu oudolta olla täällä. Kaikki muistot saavat vanhan kotikaupungin tuntumaan kovalta mestalta, vaikka nuorena paikkaa vihasi. Huolestuttavaa. Mä oon vasta 23 ja syyllistyn samanlaiseen nostalgiaan kun vanhat ukot. Tulee mieleen setäni Vesa. "Ennen kaikki oli paremmin." Vesa sanoi aikoinaan. "Nuoriso ahkeraa, vanhoja kunnioitettiin, vasemmistolaisuus arvossa, elokuvissa oli sisältöä, musiikissa ideaa..." "Miten nykyään on?" kysyin. "Nykyään on kaikki ihan perseestä. Turha sitä on ruveta erittelemään. Mutta ainakin rock on kuollut. Se on fakta!" Olin lapsi ja kunnioitin Vesaa. Tulin sen sanoista surulliseksi. Harmittelin etten ollut syntynyt aikaisemmin. Vaikkapa 1900-luvun alussa, ehkä silloin oli kaikki vielä paremmin. Myöhemmin koulussa opetettiin Euroopan historiaa ja olin ihmeissäni. Vanhat hyvät ajat eivät kuulostaneet yhtään kivoilta. Vesan kehumat bänditkin kuulostivat jotenkin tunkkaisilta. Menin vihasena setäni luo. "Sä valehtelit! Menneisyysihän on ihan paskaa!" sanoin. Vesa väitti vastaan. En alkanut puhumaan maailmansodista, vaan otin mielestäni kovemmat panokset kehiin. Haukuin sedän vanhan bändin demokasetin. Olin jo tuon ikäisenä innokas musiikinharrastaja. "Tämä teijän demo kuulostaa todella kuolleelta! Ihan paskat sounditkin. Uudemmat bändit on paljon parempia! Esimerkiksi Pantera on parempi kuin Venom!" sanoin. "Sä et vaan ymmärrä." Vesa sanoi ja joi kossua. En saanut sitä hermostumaan. Ilman Vesaa tuskin olisin tässä. Sen ansiosta opin soittamaan kitaraa ja bassoa. Vanhempani maksoivat sille pari kymppiä tunnista. Vesa oli opettajana motivoiva ja kannustava, mutta se oli myös katkera ja paikalleen jämähtänyt. Nuorena sillä oli mennyt kovaa; viinaa, rokkia, naisia... Eniten varmaan viinaa. Jossain vaiheessa oli alkanut alamäki. Konjakki vaihtui kossuun ja bändikuviot jäivät. Hänen osaltaan rock siis tosiaan oli kuollut. Nyt olen itsekin vähissä varoissa oleva muusikko. Alkoholia menee enemmän kuin olisi tarpeen. Nytkin olen hieman humalassa. Viime keikalla tuli mokattua. Hävettää. Mutta minkäs teet! Esiintymispelko ei vielääkään ole hellittänyt. Viimeiset puolituntia on aina piinaavia. Vesalla oli sama ongelma ja lisäksi se oli muutenkin juoppo. Ennen keikkaa se joi vielä enemmän kuin tavallisesti. Siksi se potkittiin kaikista hyvistä bändeistä ja siksi sen maksa pamahti jo 54-vuotiaana.

2. Jotenkin ei nappaa tämän illan keikka. Varmaan siksi että bändi on mielestäni keskinkertainen. Ehkä mulla asenneongelma. En osaa arvostaa faneja. Tuntuu että ne on juntteja, jotka ei tiedä paremmasta. No joo, täytyy muistaa että en kuulu kohderyhmään. En ole keski-ikäinen nainen. Vellun biisit edustavat iskelmällistä poprokkia, jotka iskevät enemmän vanhempaan porukkaan. Kukaan bändistä ei kuitenkaan jaksaa vapaa-ajalla kuunnella iskelmää. Joskus tuntuu että Vellukin häpeää omia biisejään. "Tää nyt on taas tämmönen" se naurahtaa hermostuneesti kun esittelee uuden renkutuksen reenikämpällä. Muutaman soinnun pop-biisejä, vaikka tyyppi on entinen konservatorio soittaja! Vellu on lahjakas mies, joka on hylännyt kaikki kunnianhimoiset visionsa. Rahapulassahan se aloitti iskelmärokin tekemisen. Silloin se kertoi hylänneensä kaiken itsekritiikin. "Nyt mennään siitä mistä aita on matalin", se nauroi. "Ja jos tämä levy ei breikkaa niin se on sitten loppu! Hajotan bändin ja vedän narun kaulaan" se lisäsi. En tiedä oliko tosissaan. Ehkä oli. Mutta onneksi kävi hyvin! Bändin suosio nousi ja keikkaa alkoi tippumaan aivan eri malliin. Keikoilla näkyy usein puumanaisia. Yleensä ne ovat Vellun kimpussa. Se ei ole erityisen komea tyyppi, pikemminkin hurmaavalla tavalla ruma. Siinä on kuitenkin jotain mihin keski-ikäiset nartut samaistuvat. Uusissa promokuvissa se poseeraa ilman paitaa

peltotöissä ja kylvää perunaa. Kuvat edustavat järkyttävän huonoa makua, mutta Vellun imagolle ne olivat vissiin täysosuma. Nykyään Vellu on naimisissa ja viihtyy paremmin backstagella. Se ylpeilee että ei keikkamatkoilla ole kertaakaan pettänyt vaimoaan. Arvostan! Itse varmaan sortuisin jos olisin samassa asemassa. 3. Olen nyt ollut vuoden yksin. Sitä ennen seurustelin Miran kanssa. Tutustuimme Ruisrockissa ja vissiin rakastuimme. Sitten olimme yhdessä kaksi vuotta. Ensimmäinen vuosi oli kiva, toinen oli perseestä. Ero tuli Miralle yllätyksenä, vaikka se itse jätti minut. Riidoissa oli usein sama kaava. "Mä olen vain joku läski lehmä jolla sä haluat leikkiä kunnes löydät paremman!" Mira huusi. "Et ole, älä taas aloita!" sanoin. Sitten alkoi riita, jonka päätteeksi Mira usein jätti minut. Se sanoi että menee panemaan exäänsä, tai että alkaa seurustelemaan naisen kanssa. Viimeistään parin päivän päästä se kuitenkin yleensä soitti ja hieroi sovintoa. Koska olin kiltti, eikä ollut muuta tekemistä, ja teki vähän mieli pillua, suostuin usein helposti sopimaan riidan. Hetken aikaan oli kaikki hyvin, mutta sitten sama kuvio toistui. Kun se oli toistunut 50 kertaa, niin rupesi kyllästyttämään. "Minun puolesta tämä on ihan oikeasti tässä." sanoin. "Miten sä voit olla noin kylmä! Mä tapan itteni!" Mira sanoi. Soitin Miran kavereille ja pyysin että he voisivat pitää hänestä huolen. Lopulta tilanne rauhoittui. Mira löysi tilalleni jonkun laastarisuhteen. Puheluissa ja tekstiviesteissä se kehui uutta miestänsä. Sillä oli kuulema isompi muna, se ymmärsi Miraa paremmin ja hänelle Mira suostui antamaan jopa persettä. "Siksi koska se ei ole tuollainen työtön luuseri-muusikko kuin sä!" Mira perusteli. "Vai niin! Ei mua kiinnosta." vastasin. Se oli osittain totta, vaikka toisaalta vitutti, koska itse en ollut löytänyt uutta suhdetta. Tämän jälkeen halusin aloittaa kaiken alusta ja muutin pois Turusta. Uusi elämä alkoi hitaasti. Vitutti mennä baariin etsimään naista. Liian kova paine pilasi karisman ja luovuuden. Sitten löysin musiikin uudestaan. Tutustuin Velluun jollain keikalla. Sen bändi tarvitsi uutta kitaristia ja pyysin että he ottaisivat minut mukaan. Nyt on elämässä enemmän sisältöä. Musiikkipiireissä pyöriessä mahdollisuudet saada pillua ovat myös kohtalaiset. Tänäänkin täytyy yrittää. 4. Bussi pysähtyy. Näköjään ollaan perillä. Noustaan ja lähdetään roudaamaan kamoja baariin. Täällä taas! Vanha kunnon mesta! Mutta kun astun sisään on vieras tunne. Katselen ympärilleni. Mitä on tapahtunut? Missä on se vanha räkälä? Paikkaa on näköjään uudistettu. Itseasiassa näyttää hyvältä. Liian hyvältä! Puuttuu vanha tunnelma. Ei ole särmää. Poissa on se fiilis mikä leijui täällä, kun vedetiin ala-ikäisenä kännejä. Ja missä on paikan omistaja Reino? Se oli hyvä jätkä. Odotin innoissani että pääsisin näkemään sen. "Missä Reino on?" kysyin baarimikolta. "Se lopetti jo viisi vuotta sitten. Se oli silloin jo tosi sairas. Sillä todettiin syöpä." "Mitä ihmettä? Onko se vielä elossa?" "Ei. Kuoli kaksi vuotta sitten." "Voi helvetti! Reino oli niin hyvä jätkä! Silloin tässä baarissa oli vielä tunnelmaa! Nykyään tämä on tämmöinen mukamas tyylikäs, mut silti kylmä ja sieluton..." "Kiitos palautteesta!" tyyppi tiskin takana sanoo. "Mä olen nykyinen omistaja." "Hahahah! Sori! Älä ota liian vakavasti! Voi olla että tämä oli vain nostalgiaan..." änkytän ja poistun paikalta. Nolottaa. Olen humalassa enkä osaa varoa sanojani. Sitä paitsi, paikkahan on oikeasti paljon hienompi nykyään. Ennen tämä oli surkea räkälä. Täällä tuli hengattua, koska tänne oli helppo päästä soittamaan. Ja siksi koska omistaja oli moraaliton renttu, joka antoi alaikäisten olla täällä. Alan muistuttaa koko ajan enemmän Vesaa. Aika on kullannut muistot. 5. Pöydässä istuu kivan näköinen mimmi, joka katsoo yllättävän pitkään. Periaatteessa keskinkertaisen näköinen, mutta jotain outoa viehätystä siinä on. Tulee tuttu tunne... Joku outo fiilis menneisyydestä. Nyt se nousee pöydästä ja kävelee mua kohti. Mitäs helvettiä tapahtuu? Ahaa! Nyt tajuan. Se on Roosa! Pitkästä aikaa. Se olikin luvannut tulla katsomaan keikkaa! Roosa on ihana tyyppi. Se ottaa heti tilanteen haltuun. Katsoo syvälle silmiin. Halatessaan rutistaa oikein kunnolla. "Kiva nähdä sua!" "Niin suakin!" Vihlaisun tunne rinnassa. Roosasta on ihan oikeasti

mukavaa nähdä minut. Nyt taas muistan minkä takia pidän hänestä. Se ei ole ulkonäkö vaan jotain muuta, jotain parempaa. Istumme pöytään ja vedämme turhanpäiväistä small-talkia. Tunnelma on kuitenkin hyvä. Roosan ääni on rentouttava. Läheltä katsoen hän on aina paljon kauniimpi kuin ensin vaikuttaa. Kovin tyylikäs hän ei ole, paremmin laittautuneena saattaisi olla kaunotar. Mutta olemus on kuitenkin mahtava. Siinä ei ole teeskentelyä, tai kireyttä. Minun tarvitse varoa sanojani. Läppä saa olla todella paskaa, etteikö Roosa naurahtaisi sitä. Hän on potiitiivinen, aina hymyilee ja heittää vitsejä, vaikka asiat olisivat päin persettä. Sitten kuulen että Roosa on eronnut Artusta. Sen takia Arttu ei näköjään ole täällä. Soitin aikoinaan samassa bändissä Artun kanssa ja tutustuin Roosaan sitä kautta. Hyväksyin Antin ja Roosan suhteen koska Antti oli mielestäni mukava. Ei tosin mielestäni kovin komea, vähän juntin näköinen. Meillä oli siis Roosan kanssa puhdas kaverisuhde. Roosan iskeminen kävi mielessä vain ideatasolla. No joo, muutaman kerran humalassa suutelin häntä mukamas vitsillä. "Ihan kaverina vaan" sanoin, vaikka oikeasti olin kiimainen kuin hullu hirvi. Jos tänä yönä panen häntä, se olisi viattoman ja seksittömän kaverisuhteemme loppu. Mutta mitä väliä? Kyllä se olisi sen arvoista. Illan keikka ei kiinnostaa enää paskan vertaa. Haluan Roosan! Vanha ystävyys saa loppua. Mulla on jo tarpeeksi kavereita. Ei Roosa katuisi. Hän tarvitsee miestä. Ja olen halunnut häntä kauan. Liian kauan! En käy Turussa yleensä pari kertaa puolesta vuodessa. Välttyisimme siis kiusaannuttavilta kohtaamisilta, jos Roosa ei haluisi jatkaa yhden yön juttua pidemmälle. Miksi kaiken tarvii aina olla niin vakavaa? Miksi pitkään kaverina olleelta mimmiltä on niin vaikea saada? Ärsyttävää. Sitäpaitsi Roosa varmasti etsii miestä tänäkin iltana. Hän odottaa että joku Spede tulee iskemään häntä. Hän ei ole nihkeä. Hän osaa heittäytyä hetkeen. Hän on hyvä saalis tyhmille ja rohkeille miehille. Minun täytyy varmaan tehdä ripeästi aloite! Työnnän tuolia vähän lähemmäksi. Laitan käden varovasti Roosan olalle. Sillä on päällään hihaton paita. Tunnen kädessäni pehmeän ja lämpimän ihon. Tekisi heti mieli kaataa Roosa pöydän alle ja ruveta naimaan. "Sä oot kyllä Roosa niin hyvä tyyppi..." "Niin säkin." "Sä oot tosi kiva!" "Hahah! Niin säkin..." "Eiku ihan oikeesti! Sä oot niin saatana hyvä tyyppi!" "Joo, joo! Hahah..." "Sä oot mulle tärkeämpi kuin pelkkä kaveri! Mä oon aina tykänny susta niin paljon. Tuota... Ääh..." "Hahah! Mitä sä nyt yrität sanoa?" "En mä itsekään tiedä! Luuli että se hahmottuisi tässä puhuessa..." "Sä oot näköjää jo aika kännissä. Sullahan on tänään vielä keikka, katso että pidät itsesi siinä kunnossa että pystyt vielä soittaa." "Joo! Ei huolta", sanon ja otan ison kulauksen olutta. Miksi rupesin lässyttämään tunteista? Roosa ei tuskin tarvitse tunteitani. Kaverisuhteemme ole suuri salattu rakkaustarina. Olemme sinkkuja ja molemmat puutteessa. Olen tavallisen näköinen ja vitsini ovat kuivia. Roosa ei jumaloi minua. Minä jumaloin häntä, mutta se ehkä johtuu siitä että olen kännissä. Mutta faktat pöytään. Haluan nussia häntä. Se on lähtökohta. Tunteet ovat nyt saman tekeviä. Mun pitäisi vaan tarttua hänestä kiinni ja suudella. Pitää vaan odottaa oikeaa hetkeä. 6. Baariin alkaa tulla koko ajan lisää porukkaa. Siellä täällä alkaa törmätä puolittuihin ja niiden kanssa tulee vaihdettua muutama sana. Sitten huomaa nurkkapöydässä Tonin. Sekin huomaa mut, mutta koittaa kuitenkin vältellä katsekontaktia. Ei ole huomaavinaanakaan. Jos nyt menisin juttelemaan sille, se olisi mukava ja ystävällinen. Se on hyvä esittämään reilua jätkeä, vaikka oikeasti se on luonnevikainen mulkku. Oma etuaan tavoitellen se voisi hyvin hylätä, vaikka parhaan kaverinsa. Ikävää, että se luultavasti pitää itseään hyvänä ihmisenä. Tekisi mieli kirjoittaa essee siitä kuinka kusipää se on ja perustella laajasti. Eniten vituttaa, että se tuntuu pärjäävän elämässä paremmin kuin minä. Sillä on hyvät puhelajahjat, nosteessa oleva indie-bändi ja se on pannut monta tyttöä joita olen halunnut. Tuokin mimmi joka sen vieressä roikkuu näyttää ihastuneelta ja on ihan hyvän näköinenkin. Roosakin huomaa Tonin. "Voi helvetti, tuokin on

täällä...” “Niin on. Mitä sitten?” “Ei mitään.” “Miksi noin vahva reaktio?” “No, meillä oli vähän aikaa sitten jotain juttua...” “Ei helvetti! Tonillahan on ollut juttua melkeen kaikkien kanssa... Säkin oot näköjään mennyt retkuun. Ootteks panneet?” “Hahhaha! Sä ootkin utelias! Jos sanon että ollaan, niin rupeetko kyselemään vielä yksityiskohtia?” “En.” Otan ison hörpyn. Vittu Roosa. Sinäkin. Miksi kaikki retkahtavat tuohon mulkkuun? Pitää olla narsistinen ja sosiopaatti että saa naisia. No joo, ei se niinkään ole. Olen vain katkera. Tunnelma on hieman pillalla. Olen pettynyt Roosaan, mutta koitan silti yrittää. “Sulla on huono miesmaku” naurahdan. Sitten vedän käden Roosan selän taakse ja painaudun häntä vasten. “Sä oot tosi kaunis...” sanon. Iskuyritykseni ovat rehellisiä, mutta melko kankeita. “Kiitos!” Roosa sanoo, mutta ei kuulosta enää kovin iloiselta. Se ei vissiin tykkää humalaisesta lähentelystäni. En silti luovuta. Vedän pääni Roosan kasvoja päin ja koitan suudella. “Mitä sä yrität?” “No mitäs luulet?” “Eihän me voida! Eihän se käy! Me ollaan oltu kavereita vaikka kuinka kauan!” “Mitä vitun väliä? Mulla on jo ihan tarpeeksi kavereita!” Suutelen Roosaa. Se työntää minut pois sen ja kertoo että tapaa tällä hetkellä yhtä miestä. Se näyttää kännykstänsä kuvan. Näen hyvin syöneen, mustiin pukeutuneen ja kaljun äijän, jolla on ruma tatuointi käsivarressa. Hyi saatana. Nyt joku roti Roosa! Jos annoit tuolle, niin sinun on pakko antaa minullekin. Asia on nyt loppuun käsitelty, ei vastaväitteitä! “Se on ihan mukava tyyppi, mutta sillä on hirveen rasistisia mielipiteitä. Se oli joku uusnatsi, tai joitain...” Roosa kertoo. “Ahaa... No ei se kyllä mun mielestä järin komeakaan ole...” “Onhan se!” Roosa melkeen huudahtaa. “Mun mielestä uusnatsit on aina ollut tosi seksikkäitä. Mä tykkään iso kokoisista ja kaljuista miehistä. Tuun hulluksi jos miehellä on maiharit ja tatuointeja. Uh!” Hmmm. Minulla on päällä punainen ja ruudullinen kauluspaita. Jalassa on löysät ja vähän reikäset farkut. Pitkä tukka on vähän sekaisin. Mitä vittua Roosa nyt puhuu jostain uusnatseista? Ai ne on komeita? Jaaha. Roosa on idiootti. Muuta johtopäätöstä en tähän hätään keksi. Kiitos ja hei! Menen tiskillä hakemaan uuden oluen. “Hei! Sun ei kannattaisi enää juoda! Vellu huomauttaa. “Ei mua kiinnosta!” huudan. “Voi perkele! Katonkin ettei käy samalla tavalla kuin viime keikalla!” Vellu huutaa. “Joo, joo! Mä oon ihan kunnossa!” vastaan. Yhtäkkiä on kaikki fiilis mennyt. Roosa ei kiinnosta. Illan keikka ei kiinnosta. Mikään ei kiinnosta. Tylsää kuolleen hevosen potkimista. Tekee mieli vaan juoda. 7. Lopulta keikka alkaa. Olen juonut liikaa. Ihan sama. Hoipertelen lavalle. Heitän kitaran olalle. Pistän johdon vahvariin. Tässä sitä taas ollaan. “Hei Turku!! Mikä meininki?!” Vellu huutaa. Se on liian suurielinen. Jaska lyö kapuloilla tahtia. Eka biisi alkaa. Oho. Soitan väärää biisiä. Yleensä aloitamme tällä, mutta settiä on uudistettu. Voi paska. Miten tämä nyt menikään? Ahaa! Nyt alkaa sujumaan. Vellu mulkaisee mua pahasti. Huomasi heti mokani. Naurahdan. “Kyllä tämä tästä!” huudan ja soitan taas väärin. Voi vittu. Nyt täytyy skarpata. Jaaha. Soolo alkaa. Kädet eivät meinaa totella. Kuulostaapa hirveältä! Biisi on jo valmiiksi huono, eikä rupuinen soittoni paranna sitä. Sääliksi käy yleisöä! Loppubiisi on kertosäettä. Mokia ei onneksi enää tule. Sitten biisi loppuu. Taputuksia kuuluu. Kohteliasta porukkaa. Vellu vilkaisee mua uudestaan. Se on ihan kyrpä otsassa. Ihan kuin tuollainen tuijotus auttaisi jotain. Ärsyttävää! Vilkaisen maassa olevaa biisilistaa. Jaa, tämä onkin helppo! Soittaa vaikka unissaan. Jaska lyö tahtia. Hyvin sujuu. No joo, vähän epätarkkuuksia tulee... Oho, nyt soitan väärää riffiä. Voi paska! Eihän tästä tule mitään. Noniin. Nyt pääsin taas kärryille. Loppubiisi menee kohtuullisesti. Vellu tulee mun luokse kappaleen jälkeen. “Voi jumalauta sä soitat huonosti!” se huutaa. “Anna sitten potkut!” minä vastaan. Lavan edessä joku nauraa. Minua ei naurata. Tämä bändi paska. Ei huvita soittaa. Näen Roosan yleisössä. Se on mennyt juttelemaan Tonin kanssa. Toni varmaan panee sitä tänä iltana. Kolmas biisi vielä huonommin, eikä soittoni parane enää koko keikan aikana. Kädet ja muisti eivät toimi. Katselen yleisöön ja huomaan että porukkaa on tullut runsaasti lisää.

Sali on melkeen täynnä ja mä soitan päin helvettiä! Haluaisin skarpata, mutta en pysty! Olen liian humalassa. Eikä ole edes hauskaa. Munaan vain itseni ja koko bändin! Vellu vilkuilee mua koko ajan vihaisena. Ja ihan aiheesta. Miksi join? Olen sääliittävä. Olen huono muusikko. 8. Olipa huuruinen keikka. Menen takahuoneeseen. Vellu tulee luokseni. Se on saatanan vihainen. "Tämä taisi olla sun viimeinen keikka tässä bändissä..." se sanoo. Sillä on vähän masentunut ääni. Ei kai mun potkiminen niin vakavaa voi olla? "Ei se mitään" sanon ja lysähdän sohvalle. "On kyllä ikävää potkii noin hyvä tyyppi mutta..." "Joo, joo!" sanon ja otan muovipussista olutta. "Kai sä ymmärrät tän tilanteen? Tämä on kolmas kerta kun keikka menee sun takia pieleen..." "Asia tuli selväksi! Anna mun olla!" huudan. Vellu häipyi. Alkaa heti hävettää. Se hoiti asian kuin herrasmies, mutta mä käyttäydyin kuin apina. Menen röökipaikalle ja näen Roosan. Se koittaa jutella, mutta mua ei enää kiinnosta. "Painu nussimaan niitä sun uusnatsejasi..." sanoin. "Häh!? Mikä sua vaivaa? Ootpa sä kännissä!" "Painu vittuun!!" huudan. Roosa lähtee pois kauhistuneena. Rupean salaa itkemään. Roikun baarissa yksin hetken aikaa. Sitten heitän kitaran olalle ja lähden pois baarista. Kävelen tihkusateessa kohti vanhempieni kämpppää. Katselen sumein silmin kaupunkia. Vanhat kotikulmat tuovat muistoja mieleen... Tuossa! Tuossa me käveltiin Miran kanssa! Baari-illan jälkeen käsikkäin meille! Kuinka oli romanttista! Satoi lunta ja suudeltiin... Niin, ja samaan aikaan olin huolestunut mieskunnostani. Olin hirveässä kännissä ja tajusin että en saisi enää millään seisomaan. Himassa join paljon vettä, mutta mulkku pysyi alhaalla. "Sori, ei tästä tuu tänään mitään", mumisin nukahdin masentuneena. Viina pilasi kaiken jo silloin. Yhtäkkiä oksennan kadulle ja samassa meinaan kusekin valahtaa housuun. Tämäkö on sitä rock-elämä? Ei helvetissä! Ehkä 70-luvulla oli. Nykyään onneksi ymmärretään, ettei muusikon ei aina tarvitse olla sekaisin. Jimi Henrix, Jim Morrison ja setäni Vesa olisivat saaneet luvan tajuta sen. En halua samanlaista kohtaloa. Jaaha, siinä on kotiovi. Vihdoin! Hyvää yötä. 9. Seuraavana päivänä on vuosisadan darra. Hävettää, mutta potkut eivät jostain syystä enää harmita. Muutos tekee joskus hyvää. Nyt on uusi alku. Lähetän Roosalle ja Vellulle facebookissa viestit. Pyydän nöyristellen anteeksi eilistä käytöstäni. Illalla oloni paranee hieman ja käyn Turun hautausmaalla laittamassa Vesan haudalle kynttilän. "Kevyet mullat, vanha mestari!" ajattelen ääneen. Sen jälkeen nousen bussiin ja hyvästelin vanhan kotikaupunkini. 10. Tuon illan jälkeen olen ollut kolme kuukautta tipattomalla ja aloittanut masennuslääkkeet. Musahommat ovat tällä hetkellä jäähyllä. Etsin vakituista päiväduunia. Kitara seisoo tuossa nurkassa. Ehkä pian uskalla taas koskea siihen. Mutta iskelmää en enää soita, hyi. Baarissa oleminen pelkällä kokislinjalla otti aluksi koviin, mutta kaikkeen tottuu. Huomaan itseasiassa tulevani naisten kanssa paremmin juttuun kun olen selvinpäin. Huomenna on taas treffit erään mimmin kanssa. Sekin on tällä hetkellä vesilinjalla ja kuuntelee samanlaista musiikkia. Eikä pidä uusnatseja hyvännäköisinä, varmistin tämänkin asian. Vaikka kirjoitin novellin menneistä, niin mun ei tarvitse vaipua liikaan nostalgiaan. Nykyään menee paremmin.